సెలవుల్లో

సెలవులకు ఆ వూరు వచ్చారు.

ఆయ నెవరో నాన్న స్నేహితుడట.

ఆయన తన తోటలో ఒక బంగళా ఖాళీగావుంటే వాళ్ళకు ఇచ్చాడు.

ఎంత పెద్ద తోట! ఏదో పెద్ద అడవిలావుంది! చిన్న చిన్న ఇళ్ళు. ఈ అడవిలో పడి త్రోవతప్పినట్లు ఓగంట తిరిగితేనే కాని కనిపించవు. తను రైల్లో చదివిన కథలో రాజకుమార్తె, పాపం త్రోవతప్పి అడవిలో ఎంతో కష్టపడుతుంది.

నిజంగా అడవి ఎల్లా వుంటుందో!

ఈ తోటలాగే అందంగా వుంటుందా!

ఇక్కడకూడా ఓ పెద్ద సరస్సూ, నెమళ్ళూ లేడి పిల్లలూ, అన్నీ వుంటే ఇంకా బాగుంటుంది కాదూ!

తోటగేటుదగ్గరకొచ్చేసరికి సముద్రపుహోరు వినబడుతూవుంటుంది. గేటుకు సముద్రానికి మధ్య వీధి అడ్డం. ఒక్కర్తె అల్లా గేటుదగ్గర నుంచుని అల్లా అలలకేసి చూస్తూ వుంటుంది, రోజంతా. అంటే శివయ్య తనని వెతుక్కుంటూ వచ్చేవరకు.

ఎంత ఎత్తున లేస్తాయో. కెరటాలు! ఇంకా ఇంకా పెద్దవై గేటుదాకా వచ్చేస్తే!

'ఇక్కడున్నారండి, అమ్మాయిగారూ'

తను వినిపించుకోదు.

'చూడు, అలలు ఎప్పుడైనా గేటుదాకా వస్తాయా?'

'ఏమోనండి, తుపానొస్తే వస్తాయి.'

'ఎప్పుడొస్తుంది తుపాను?'

'ముందర ఇంటికి పదండి.'

'పో పో. నేను రాను.'

ఊహుఁ. వాడు కదలడు, తను కదిలేవరకూ.

'మఱండి, ఓసారి మా ఊళ్ళో పేద్ద తుపాను వచ్చిం దండి...'

అంతే. ఆ కథ వింటూ మరచిపోయి తను యింటి దాకా వాడితో నడిచి వెళ్ళుతుంది.

ఈ ఊరు ఎంత బాగున్నది. రాజకుమార్తె, ఈ తోటంతా అడవి. శివయ్య మంత్రిగాడు, అమ్మ రాణీ, ప్రక్క బంగళాలో మేరీ తన చెలికత్తె. మేరీ ఏవేవో ఇంగ్లీషు పాటలు పాడుతుంది, ఏడుపురాగాలతో. నా మొహం అవేం పాటలు! ఒట్టి పిరికిది. మధ్యాహ్నమప్పుడు బీచికి వెళదాం రమ్మంటే రాదు. ఆఖరుకి తోటంతా తిరుగుదా మన్నా రాదు. ఎక్కడికో పోవాలి, ఏదో చెయ్యాలన్న కోరికేలేదు దానికి.

అయినా ఈ ఊరు బాగుంది.

పోయిన సంవత్సరం అమ్మమ్మగారి ఊళ్లో వున్నది. అక్కడా బాగానే ఉన్నది. అందరు తన్ను ఎంతో ఆప్యా యంగా చూశారు. అసలు నాన్న తనను అక్కడ ఉంచుతా డని అనుకోనేలేదు. ఊరికే రెండురోజులు చూసివద్దామని వెళ్ళారు. ఆ రెన్నాళ్ళలో అమ్మమ్మకీ తనకూ ఎంతో

స్నేహమైపోయింది. అమ్మమ్మ కబుర్లు చెపుతూనే తనను గురించి ఎన్నో అడిగి తెలుసుకుంది. ఎవరికీ చెప్పని సంగతులెన్నో తను అమ్మమ్మకు చెప్పేసింది. అమ్మ ఎంతో మంచిది. కాని నాన్న అంత మంచివాడు కాదు.

'తగని కోపం అమ్మమ్మా, ఉత్త పుణ్యానికే కసురుకుంటాడు' చెబుతో తన కళ్ళునిండాయి. వింటో అమ్మమ్మ చిన్నపుచ్చుకుంది.

'పోనీ నువ్వు సెలవుల్లోనయినా ఇక్కడ ఉండకూడదూ?'

'నాన్న వుంచడుగా.'

'నే చెబుతాలే.'

తనకేం నమ్మకం కలగలేదు. తనకు తెలుసు నాన్న వుంచడని. కాని అమ్మమ్మకు ఏదో మ్యాజిక్ తెలుసు. నిమిషంలో నాన్నను ఒప్పించింది. తనూ అమ్మా సెలవల్లో అక్కడే వుడిపోయారు.

ఆ సెలవలు అమ్మమ్మ తనూ ఎంత సరదాగా గడిపారు. తనను ఎవరూ ఏమీ అనకూడదు. అంటే అమ్మమ్మ వూరుకోదు. చిన్న మామయ్యకు తనను ఏడిపించటమంటె భలే సరదా. అస్తమానం ఏదోవకటి అని వుడికిస్తూవుండే వాడు' 'అమ్మమ్మా' అనగానే మాత్రం వూరుకునే వాడు. పాపం క్లబ్బుమానుకుని తనను పార్కుకు, సినిమాలకు తీసుకు వెళ్ళేవాడ. ఆ ఇంట్లో ఎవరికీ అమ్మమ్మను చూస్తే భయం లేదు. కాని ఆమెకు అయిష్టమైన పని ఎవరూ చేయరు. పెద్దత్తయ్య వూరికే విసుక్కుంటూ వుంటుంది. మళ్ళీ ప్రతి

దానికి అమ్మమ్మను సలహా అడుగుతూ వుంటుంది. అమ్మమ్మకు అక్కరలేని విషయంలేదు. ప్రతిదీ తనకు తెలియాలి తన యిష్టప్రకారం జరగాలి... పెద్దత్తయ్య ఎక్కువ మాట్లాడదు. కాని చిన్నత్తయ్య చాలా సరదాగా వుంటుంది. తనతో సమంగా ఆడుకునేది. పెద్దత్తయ్యకుకోపం. అమ్మమ్మ అడ్డం లేకపోతే ఎన్ని సార్లు పోట్లాడేదో చిన్నత్తయ్యతో.

పొద్దుకూకగానే అమ్మమ్మా తనూ డాబామీద పడుకునేవాళ్లు; నవారుమంచం వాల్చుకుని బంగారంలాంటి వెన్నెట్లో చిన్ని చిన్ని మేఘాలు ఒకదానినొకటి తరుముతూ ఆకాశంతో ఆడుకుంటూవుంటే, తను చూస్తూ పడుకునేది. క్రింద అమ్మా, అత్తయ్యా చెప్పుకునే కబుర్లు ఎక్కడో ఎవరో గుసగుసలాడుతున్నట్లు వినిపించేవి. మధ్యమధ్యన దొడ్లో బాదంచెట్టు ఆకులు గాలికి గలగలమని రాలిపోతుండేవి.

అమ్మమ్మ కథలు చెప్పేది. ఎప్పుడో జరిగిన సంగతులన్నీ కథల్లాగా చెప్పేది. అవన్నీ తనకు ఎక్కడో ఇంకోలోకంలో జరిగిన సంగతులులాగా వుండేవి. నిజంగా జరిగినట్లు కూడా నమ్మకం కలిగేది కాదు. రోజూ తనే ముందర అడిగేది.

'అప్పుడేమైంది, అమ్మమ్మా?'

'ఎప్పుడు? ఎప్పుడో అరవైయేళ్ళక్రిందట అమ్మమ్మ చెబుతుంది.

'మరి, నా చిన్నతనంలో ఓసారి కరువు వచ్చింది. అప్పుడు ఎన్నాళ్లో కటికి వుపోషాలుచేశాం. ఆఖరికి ఓరోజు వుండలేక మట్టి తిన్నాము.'

'ఛీ ఛీ!'

అమ్మమ్మ వినిపించుకోదు. అల్లా తను పడిన కష్టా లన్నీ చెప్పుకుపోతూ నేవుంటుంది. తను 'అమ్మో' 'అయ్యో' అంటూనే నిద్రపోతుంది. ఒక్కొక్కసారి తను ఊకొట్టుకుపో యినా అమ్మమ్మ వినిపించుకునేది కాదు. తను ప్రక్కనవున్న సంగతే మఱచిపొయ్యేది.

'అమ్మా నేను చేసిన కాపరం' అనుకుంటూ తనలో తాను ఏవేవో జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటూ మాట్లాడుకునేది. ఎంచేతో అటువంటప్పుడుతనుఅమ్మమ్మనుపలకరించేదికాదు. సగం సగం వింటూ అల్లాగే నిద్రవచ్చేవరకు పడుకునేది.

ఈ సంవత్సరంలో కూడా అమ్మమ్మ వాళ్ళను రమ్మని వ్రాయించింది. కాని నాన్న పంపలేదు. ఆ సెలవల తరువాత తను అమ్మమ్మను మళ్ళీ చూడలేదు; చూడాలని ఎంతో అనిపిస్తోంది.

అమ్మ అన్నది కూడాను:

'ఆవిడకు వళ్ళు బాగుండలేదుట. ఒక్కరోజైనా వెళ్లి చూసివద్దాము.' అని. కాని నాన్న ఎవ్వరిమాట వినడు. తనకు ఎంతతోస్తే అంతే. పైగా ఎందుకో నాన్నకు అమ్మ మ్మావాళ్లమీద కోపంగావుంది. అమ్మను ఉత్తరం కూడా రాయనియ్యటంలేదు. అమ్మా నాన్నా తన ఎదట ఏమీ మాట్లాడుకోరు. అయినా తనకి తెలుసు ఏదో మాటపట్టిం పులు వచ్చాయని. అంతెందుకు. పిన్నివాళ్ళు వున్న దీ వూరేగా? పిన్ని అమ్మమ్మను చూడటానికి వెళ్లింది. కాని బాబాయ్ ఇక్కడే వున్నాడుగా. ఎప్పుడూ వాళ్ళని చూడ టానికి రాలేదు. అమ్మ మాత్రం అప్పుడప్పుడూ చాటుగా

శివయ్యను బాబాయ్ దగ్గరికి పంపిస్తూందనితనకుఅనుమానం. బాబాయ్‌కి వుత్తరాలొస్తాయిగా. అమ్మమ్మ కబుర్లు ఏమైనా చెబుతాడు. పాపం అమ్మమ్మకి ఏల్లావుందో?

ఆవేళ తనకేమీ తోచలేదు. ప్రొద్దున్నే పూలకోసం తోటలోకి వెళ్లింది. దానిమ్మపువ్వులంటే తన కెంతో ఇష్టం. ఎఱ్ఱగా ఎంతబాగుంటాయో. పైకొమ్మమీది పువ్వుల కోసం కొమ్మవంచింది. పువ్వులు అందలేదు. కొమ్మ ఒరుసుకుని చేయి కందిపోయింది. తోటమాలి వచ్చి చూసి నవ్వాడు.

'కొమ్మలు వంచకూడదు. చూడు వేళ్లు ఎంత కంది పోయాయో. అసలే ఎఱ్ఱని వేళ్లు, అందులో కందిపోతే?'

నవ్వుతోనే పూలుకోసి యిచ్చాడు. చిరాకుగా తను పువ్వులు తీసుకుంది. పరుగుపరుగున ఇంటికి వెళ్ళింది. పువ్వులు వంటఇంట్లో అమ్మదగ్గర పడేసింది. మళ్లీ వాటికేసి చూడలేదు. ఆ రోజంతా చిరాకుగానే వుంది. ఏమీ తోచలేదు.

సాయంత్రం మేరీతో ఆడుకోడానికి కూడా బుద్ధి పుట్ట లేదు. నాన్న ఎవరో స్నేహితులతో సినిమాకెళ్లాడు. అమ్మ వంటచేసుకుంటోంది. తను ఒక్కర్తె దిగులుగా ముందర వసారాలో కూచుంది. శివయ్య లేడు. ఎక్కడికి వెళ్లాడు? అమ్మ బాబాయ్ దగ్గరికి పంపించిందేమో?

కాస్సేపటికి శివయ్య వచ్చాడు. ఒక్క గంతు వేసింది వాడిదగ్గరికి.

'ఎక్కడికి వెళ్లావురా?' గంపెడాశతో వాడేదో అమ్మమ్మను గురించి చెబుతాడని ఎదురుచూసింది. వాడేం మాట్లాడలేదు.

'ఏం లేదండి' అంటూ దొడ్డివైపు అమ్మదగ్గరికి వెళ్లాడు. ఏమీ చేయలేక వసారలోనే కాసేపు కూర్చుంది. చివరకి వుండలేక తనూ లోపలికి వెళ్లింది. అమ్మ దిగాలుపడి కూచుంది. కళ్లనీళ్లు పెట్టుకొంటూ శివయ్య బిక్కమొగం వేసుకున్నాడు. తనకు నిమిషంలో తెలిసిపోయింది, అమ్మమ్మ కేదో అయిందని. ఎందుకో అమ్మమ్మ తన కింకెప్పుడూ కనుపించదని కూడా తనకు తోచింది.

అమ్మ కళ్లనీళ్ళు తుడిచేసుకుంది. శివయ్య అన్నాడు. 'రండి, అమ్మాయిగారు, మనం బీచికి పోదాం.'

తనకి వెళ్ళాలనే లేదు. తల పగిలిపోతూవున్నది. కాని అమ్మకూడా అన్నది. 'వెళ్లిరా, తల్లీ.'

ఆ మాటతో తను మెదలకుండా అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది.

మేరీ పాడుతోంది, ఏడుపు రాగంతో.

తోటంతా ఏడుస్తోంది.

మేరీని కూడా పిల్చింది. ముగ్గురూ సముద్రం ఒడ్డునే నడిచి వెళ్ళారు.

మేరీ ఎప్పటిలాగే వాగుతున్నది.

తను మాత్రం దేనికీ జవాబు చెప్పలేదు.

'జయపూర్ రాజా బంగళా చూశావటోయ్'

ఏమీ చూడక్కరలేదు. తన కేమీ చూడాలని లేదు.

ఈఊరు తన కేమీ నచ్చలేదు.

'ఏమోయ్, ఈతపళ్ళు కొనుక్కుందాం?'

ఛీ ఈ ఊరేమీ బాగాలేదు.

మర్నాడంతా అమ్మ ఏమీ జరగనట్లే నటించింది. తనను చూసినప్పుడల్లా కళ్ళు తుడిచేసుకునేది. తనూ ఏమీ తెలియనట్లే నటించింది. మధ్యాహ్నం మామూలుగా గేటుదగ్గరకు పోకుండా, తోటలో ఓమూలకు పోయి ముంత మామిడిచెట్టు క్రింద కూర్చుంది. ప్రొద్దుకూకేవరకు అల్లాగే కూర్చుంది, చెట్లనీడలు చూస్తూ. ఇంటికి పోవాలనే అనిపించలేదు. ఒక్కరూ తనకోసం రాలేదు. అడవిలో రాజకుమార్తెలా ఒక్కర్తె కూర్చుంది, అమ్మమ్మను తలచుకుంటూ. తోటంతా అలసి నిద్రపోతున్నట్లుంది. ఎక్కడా చప్పుడు లేదు.

ప్రొద్దుకూకి తను ఇంటికి రాబోతూవుంటె, ఓ అమ్మి వచ్చింది. తోటమాలి పెళ్లాం కాబోలు. దాన్ని తనెప్పుడూ చూడలేదు. 'ఎవరమ్మాయి! జీడికాయలు కోయకూడదు' అన్నది.

'ఎవరూ కోయలేదు.' తను రోషపడింది. సమయానికి తోటమాలీ వచ్చాడు.

* * *

'ఓహో చిన్న దొరసాని' నవ్వుతో భార్యతో అన్నాడు.

'పెద్ద బంగళాలో జమీందారుగారు లేరూ? వారమ్మాయి.' ఆ అమ్మి కంగారుపడింది.

'ఇంటిదగ్గర దిగబెట్టనా అండి, చీకట్లో తోవ తెలీదు'

ఇద్దరూ నడిచి వెళ్ళారు.

ఇంటిదాకా వచ్చి ఆ అమ్మి అంది, ఆత్రుతతో.

'దొరసానిగారిని చూపిస్తారండీ?'

తను అమ్మకేసి చూపించింది. లోపల అమ్మ కూరలు తరుగుతోంది. ఆ అమ్మి ఉత్సాహమంతా పోయింది.

'ఆవిడా పని చేసుకుంటున్నారే' అనుకుంటూ వెళ్ళి పోయింది. తను తెల్లపోయింది. అమ్మదగ్గరకెళ్ళింది.

'అమ్మా, నువ్వుదొరసానివట. ఆఅమ్మి నువ్వు పనిచేసు కుంటున్నావేమని అడుగుతోంది!' అన్నది. అమ్మ నవ్వింది.

'పనిచేసుకోకూడదా? కుర్చీవేసుకు కూర్చోనా?'

మళ్లీ అమ్మమ్మ జ్ఞాపకంవచ్చింది తనకు.

అమ్మమ్మ ఎప్పుడూ ఏదో ఒక పని చేస్తూనే వుండేది. ఒక్క నిమిషమైనా ఊరుకునేదికాదు. దిగులుగా అమ్మకేసి చూసింది. అమ్మ ముఖమూ వాడిపోయింది. తనను దగ్గరకు తీసుకుని కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నది. తనకు చెప్పలేని బెంగ ముం చుకువచ్చింది. ఆవురుమని ఏడ్చింది. అమ్మ సముదాయించింది.

'ఊరుకో తల్లీ, ఈ ఊరు ఏమీ బాగాలేదు కాదూ? రేపు చక్కగా రైలెక్కి మన ఊరు వెళ్ళిపోదామమ్మా. ఇంక ఇక్కడ వుండవద్దు'. అన్నది.

తన తల్లో రైలు చక్రాలు గిరగిరా తిరిగినట్లయింది.

ఆ సెలవలు, ఆ తోట, సముద్రపు హోరు, మేరీపాట అన్నీ అమ్మమ్మ కథలలాగే దూరమై, ఇంకా దూరమై పోయినాయి.